

Sygn. akt V Ca 3150/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Beata Gutkowska (spr.)

Sędziowie SO Joanna Wiśniewska-Sadowska

SR del. Anna Strączyńska

Protokolant st. sekr. sąd. Urszula Widulińska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. C.

przeciwko D. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 27 lipca 2012 r., sygn. akt I C 1015/10

1. oddala apelację;
2. zasądza od D. G. na rzecz D. C. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3150/12

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 12 maja 1995 r. powód D. C. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. G. kwoty 30.000 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 1995 r. oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W sprawie (...) wydany został w dniu 26 czerwca 1995 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniający żądanie pozwu.

Pozwana w dniu 21 października 2010 r. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty wskazując, iż zaskarża nakaz w całości.

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 8 maja 2011 r. powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty.

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy (...) w Warszawie utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 czerwca 1995 r. wydany przez Sąd Rejonowy (...) w Warszawie w sprawie (...)

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 10 marca 1995 r. D. G. wystawiła na zlecenie D. C. weksle własne, opatrzone klauzulą „bez protestu”, o łącznej wartości 2.700.000.000 zł (wartość przed denominacją). Termin wykupu weksli upłynął w dniu 31 grudnia 1994 r.

W dniu 27 grudnia 1994 r. D. C. wysłał D. G. listem poleconym przypomnienie o terminie wykupu weksli. W dniu, w którym upływał termin wykupu weksli, pozwana nie stawiała się w miejscu ich płatności. W związku z powyższym, remitent wysłał w dniu 2 stycznia 1995 r. ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty wekslowej. Pomimo otrzymanych przypomnienia i wezwania, dłużniczka nie dokonała zapłaty kwoty weksli.

W swych rozważaniach Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana nie kwestionowała faktu istnienia jak też podpisania przez nią weksli, z których wynikała dochodzona przez powoda wierzytelność. Pozwana podniosła co prawda, iż dokonała spłaty rzeczonych zobowiązań, niemniej jednak powódka powyższego faktu nie udowodniła, do czego była obowiązana na podstawie art. 6 k.c.

Wobec powyższego, mając na uwadze dyspozycję przepisu art. 496 k.p.c., Sąd I instancji utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 26 czerwca 1995 r. sygn. akt (...).

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła pozwana zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, tj. art. 214 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. polegające na pozbawieniu pozwanej możliwości obrony jej praw, poprzez nieodroczenie rozprawy i uniemożliwienie pozwanej złożenia zeznań w charakterze strony skutkujące nieważnością postępowania; art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 299 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w całości i zaniechanie wszechstronnego przeanalizowania materiału dowodowego, polegające na pominięciu złożonych przez pełnomocnika pozwanej wniosków o wystąpienie do (...) o adresy świadków Z. i J. J.; pominięciu dowodu z przesłuchania pozwanej w charakterze strony skutkujące błędnym przyjęciem, że pozwana nie uregulowała należności z tytułu weksla, które miało wpływ na treść wyroku, a w konsekwencji bezpodstawne uznanie dochodzonego przez powoda roszczenia; dowolną ocenę dowodów i przyjęcie, że twierdzenie pozwanej, iż zapłaciła należność z weksla nie odbierając go, jest sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym; art. 496 k.p.c., poprzez utrzymanie nakazu zapłaty w mocy, mimo braku podstaw do jego utrzymania wobec niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy; art. 481 k.c. poprzez utrzymanie nakazu także w zakresie odsetek i uznanie, że są należne od dnia 1 stycznia 1995 r.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez, uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji na podstawie art. 386 § 2 kpc z uwagi na nieważność postępowania, lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji na podstawie art. 386 § 4 kpc z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd I instancji w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez strony. Zgromadzone w toku postępowania dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie dokonując prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy stanowiącego podstawę do rozważań nad stosowaniem przepisów prawa materialnego. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jako odpowiadająca wymogom z art. 233 § 1 k.p.c. korzysta z ochrony tym przepisem przewidzianej i jest w pełni aprobowana przez Sąd Okręgowy.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego, jak również ich ocenę prawną stwierdzając, iż znajduje ona umocowanie w obowiązującym porządku prawnym.

Między stronami nie było sporne istnienie wynikającego z weksla zobowiązania ani co do zasady, ani co do wysokości. Spór ograniczał się w istocie do zakresu w jakim pozwana twierdziła, iż spełniła zobowiązanie wynikające z wystawionych przez nią weksli na rzecz powoda.

Z powodów przytoczonych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należy przy tym stwierdzić, iż zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 k.c., to pozwana powinna udowodnić, iż uregulowała kwotę objętą żądaniem pozwu. Jest to tym bardziej słuszne, że nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 czerwca 1995 roku został wydany na podstawie weksla własnego. Stosunek wekslowy jest zaś zobowiązaniem abstrakcyjnym niezależnym od jakichkolwiek innych okoliczności czy warunków, tym także od tego czy nastąpiła faktyczna spłata sumy wekslowej.

Słusznie stwierdza Sąd Rejonowy, iż zobowiązana do tego z mocy art. 6 k.c. nie wykazała w żaden sposób, że uregulowała kwotę objętą żądaniem pozwu. Nie podała ona również terminu w którym rzekomo miałyby tego dokonać. Wskazała ona jedynie, iż zobowiązania wynikające z przedmiotowego weksla zostały przez nią uregulowane w firmie (...) w bliżej nie określonym przez nią czasie, nie potwierdzając tego faktu żadnymi dowodami.

Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko Sądu Rejonowego, iż nie sposób przyjąć, aby pozwana będąca przedsiębiorcą i profesjonalnym uczestnikiem obrotu spełniła zobowiązane wekslowe na tak znaczną kwotę, nie odbierając za nie weksli. Jest to bowiem sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Prawidłowe są również ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie terminu, od którego naliczył odsetki, albowiem jest on zgodny z terminem wykupu weksli.

Sąd Okręgowy ocenia jako prawidłowe nie przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy dowodów z zeznań świadków wskazanych przez powódkę z uwagi na nie wskazanie ich aktualnych adresów, co uniemożliwiło im doręczenie wezwania na rozprawę. Pozwana miała bowiem wystarczająco dużo czasu na to by ustalić ich adresy i wskazać świadków tak by wezwanie ich do sądu było możliwe.

Słusznie wskazuje również Sąd Rejonowy, iż wniosek o odroczenie ostatniego terminu rozprawy przed Sądem pierwszej instancji, który odbył się w dniu 17 lipca 2012 roku nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na brak należytego uzasadnienia i udokumentowania jego słuszności.

Wskazać należy, że pozwana o terminie rozprawy mającej odbyć się w dniu 17 lipca 2012 roku została przez Sąd poinformowana prawidłowo i ze stosownym wyprzedzeniem. Termin rozprawy został przez Sąd wyznaczony podczas rozprawy w dniu 13 kwietnia 2012 roku, na której obecny był pełnomocnik pozwanej. Ponadto, pozwana została przez Sąd zawiadomiona o tym terminie pisemnie pismem z dnia 18 kwietnia 2012 roku, które zostało jej doręczone w dniu 7 maja 2012 roku. (k. 258) Wniosek pełnomocnika pozwanej o odroczenie rozprawy z uwagi na pobyt i leczenie pozwanej w sanatorium w U. został do Sądu Rejonowego przesłany dopiero w dniu 11 lipca 2012 roku. Tymczasem pozwana wiedziała o terminie swojego pobytu w sanatorium znacznie wcześniej, to jest w kwietniu 2012 roku o czym świadczy data skierowanego do niej przez (...)w W. pisma informującego o potwierdzeniu skierowania na leczenie uzdrowiskowe. Wobec powyższego strona mogła w stosownym terminie złożyć wniosek o zmianę terminu rozprawy, czego jednak nie uczyniła, czekając niemalże do ostatniej chwili ze złożeniem wniosku o odroczenie rozprawy. Nie zaistniała zatem żadna z przesłanek z art. 214 § 1 k.p.c., która przemawiałaby za odroczeniem rozprawy. Wezwanie zostało stronie doręczone prawidłowo, zaś nieobecność strony nie była wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć.

Wskazać także należy, iż stosownie do treści 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron może być przez sąd dopuszczony jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Przepis ten nie kreuje zatem dla Sądu obowiązku dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron lecz stanowi jedynie o jego uprawnieniu do dopuszczenia takiego dowodu.

Wobec powyższego nie zaistniała przesłanka pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw, która skutkowałaby nieważnością postępowania.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Z uwagi na oddalenie apelacji pozwanej Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, ustaloną na podstawie § 6 pkt. 5) w zw. z § 12 ust 1 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349 ze zm.).